NEMURIRE

— “Immortality”—

de Fredric Brown

Traducerea: Liviu Radu

A treia mare descoperire care a fost făcută şi pierdută în secolul XX a fost secretul nemuririi. Aceasta aparţine unui obscur chimist din Moscova, Ivan Ivanovici Smetakovsky, şi a fost făcută în 1978. Smetakovsky nu a lăsat nici o notă despre cercetările sale, nu a spus nimănui nimic din ceea ce ştia, pentru simplul motiv că era îngrozit. Din două cauze:

Era speriat să facă publică descoperirea sa, pentru că ştia că, odată secretul comunicat guvernului său, într-un fel sau altul ar fi trecut dincolo de Cortina de fier şi ar fi provocat haos. Dacă URSS putea controla şi stăpîni orice, ţările mai barbare şi mai puţin disciplinate, prin folosirea medicamentelor, ar fi provocat o explozie demografică, ce ar fi avut ca efect atacarea ţărilor comuniste mai luminate.

Era îngrozit de ideea de a lua el însuşi medicamentul, pentru că nu era sigur că va deveni nemuritor. Şi, după cum mergeau lucrurile în URSS, merita oare să trăieşti veşnic, sau măcar un timp nedefinit?

A ajuns la o soluţie de compromis: pentru moment, n-a făcut publică descoperirea, nici n-a încercat-o pe pielea lui, ci a aşteptat să vadă ce se mai întîmplă.

Pentru siguranţă, purta asupra lui singura doză de medicament pe care o produsese. O cantitate infimă, pe care o ţinea într-o capsulă insolubilă, ascunsă în gură. O prinsese de partea interioară a protezei dentare, în aşa fel încît să fie în siguranţă între proteză şi obraz, fără a fi în pericol de a se sfărîma întîmplător. Dacă s-ar fi hotărît, putea oricînd să apese cu unghia pe capsulă şi să devină nemuritor.

Hotărîrea a luat-o în ziua în care, fiind internat într-un spital din Moscova din cauza unei pneumonii, a ascultat o discuţie între un medic şi o asistentă, care-l credeau adormit. Rezulta că mai avea doar cîteva ore de trăit.

Frica de moarte a fost mai mare decît frica de nemurire, orice ar fi implicat nemurirea, aşa că, îndată ce medicul şi sora părăsiră camera, sfărîmă capsula şi înghiţi conţinutul.

Spera că medicamentul va acţiona la timp pentru a-l salva de moartea iminentă. Medicamentul şi-a făcut efectul la timp, numai că în momentul respectiv Smetakovsky era deja în comă...

După trei, în anul 1981, era tot în comă. Medicii ruşi reuşiră să stabilească, în cele din urmă, diagnosticul, şi nu se mai preocupară de caz.

Era clar că Smetakovsky luase un medicament al nemuririi, un medicament imposibil de izolat sau de analizat, care îl împiedica să moară, şi nu mai exista nici o îndoială că această situaţie se putea prelungi un timp nedefinit, dacă nu pentru totdeauna. Pentru că medicamentul care îl făcuse nemuritor, făcuse, totodată, nemuritori şi pneumococii din corpul său, iar boala devenise, la rîndul ei, veşnică...

Aşa că medicii, fiind oameni realişti şi, nedorind să trebuiască să-l îngrijească veşnic, l-au înmormîntat, pur şi simplu.

[Originally published in „*The Vintage Anthology of Science Fantasy*", 1966, ed. Christopher Cerf, publ. Vintage. În românește povestirea a fost publicată în *Jurnalul SF* nr. 76/ 1994]